

Manel Marí, poeta

per Jean Serra

In memoriam

Manel Marí se sentia tan eivissenc que va escollir el cognom de la seva mare. Així, no sols nom + cognom sonaven com un quartet, sinó que s'avenien a la famosa dita d'Oscar Wilde: *Que els noms dels poetes i escriptors havien de ser curts per poder-se llegir a la primera llambregada*. Nascut a Eivissa en 1975, quan ens vàrem conèixer ell estudiava a la Universitat de València. A València hi tenia casa i una colla d'amistats. Però, de fet, era una mica de diverses ciutats. Eivissa, per descomptat. I València. Però també Palma. Crec recordar que em va trametre un exemplar dedicat del seu primer llibre *Poemes en gris*. Era molt jove i potser veiés el Món a través d'un vidre fumats, com aquells bocins de vidre que, per mirar un eclipsi de Sol, fumejaven amb mistos o una espelma. Llegint aquells poemes el que es feia palès era la perfecció formal, uns versos ben construïts i el domini precoç de la llengua. Característiques que, llibre rere llibre van convertir-se en constants. Manel Marí podia fer gala de saber emprar diverses mides de versos, però un senyal dels seus poemes era la utilització quasi exclusiva (o exclusiva) del decasíl·lab per dotar del ritme escaient cada poema. En aquest sentit, una de les vegades que em va telefonar, estava nic com una abella, crec que per algun article on es devia dir alguna cosa sobre la seva versificació que el desplaïa: "Què no ho saben, que només utilitz el *decasíl·lab*?" Ho deia amb vehemència, com volent dir que era marca de fàbrica.

A banda de la seva activitat com a poeta –prolífic i diverses voltes

Manel Marí, en una terrassa de la plaça del Parc, a Eivissa (fotografia: Diario de Ibiza).

Un senyal dels seus poemes era la utilització quasi exclusiva del decasíl·lab

premiat–, vull fer avinent, avui, la nostra amistat i l'estimació que ens professàvem. El seu perfil i l'aurèola que ell mateix bastia ocultaven una profunda sensibilitat.

Un dia ens trobarem per l'ampla voravia de l'avinguda de Bartomeu de Rosselló. No anava sol. L'acompanyava una noia. Me la va presentar com la seva al·lota. De llavors ençà, quan rossolava per Vila ho feia acompanyat d'aquella jove,

d'ulls bellíssims i mirada profunda i encalmada. A ell, aquesta companya l'ajudà a temperar les convulsions interiors.

Fa uns quants anys que no ens veiem i ja no ens veurem mai més. Deixa l'herència de la seva creació poètica. L'amor i la llavor de l'amor.

El record de la seva amistat.

JEAN SERRA ■